

Vilma Salminen

Olen harrastanut piirtämistä pienestä saakka. Viimeisen kolmen vuoden aikana olen kehittänyt paljon ja kiinnostunut taiteesta urana. Tiedän, että minun on pakko päästä tulevaisuudessa tekemään jotain taiteeseen liittyvää. Hain lukion jälkeen taideyliopistoihin ja sain opiskelupaikan Aalto-yliopistosta, jossa aloitan visuaalisen viestinnän muotoilun opinnot syksyllä 2023.

Rakastan kaikkea visuaalista ja nautin käsillä tekemisestä. Piirtämisen avulla pystyn ilmaisemaan itseäni, identiteettiäni, arvojani, mielipiteitäni ja kaikkea, jota en osaa ilmaista muuten. Olen aina ollut parempi kirjoittaja kuin puhuja, mikä näkyy myös taiteen tekemisessä. Saan ikään kuin piiloutua piirustuksieni taakse ja sanoa kaiken, mitä haluan, ilman häpeää. Ennen kaikkea piirrän, koska se on kivaa. Piirrän usein jotain kaunista ja söpöä, sillä sellaiset asiat antavat minulle iloa. Teen esimerkiksi fanitaidetta lempi artisteistani.

Syvällisemmin tykkään siitä, miten tunteellista taide on. Se, että piirustukseni voi koskettaa jotakuta toista, merkitsee paljon, sillä muiden tekemä taide on minulle kaikki kaikessa. Sen lisäksi piirtäminen on keino vaikuttaa yhteiskunnallisesti. Hienointa taiteessa on se, että voin luoda mitä tahansa, mitä mieleeni tulee. Saan valtavasti inspiraatiota muista taiteenaloista, kuten musiikista ja elokuvataiteesta. Kun käsittelemäni aiheet ovat syvällisempiä, tykkään usein piirtää ihmisiä ja välittää tunnetta eri väreillä. Käytän monipuolisesti eri tekniikoita ja tykkäänkin sekoittaa niitä keskenään. Haluaisin edelleen kehittyä ajattelijana ja tulevaisuudessa osata luoda rohkeammin.

Teoksessani Heinäkuun kukat on erilaisia kukkia. Piirsin teoksen öljypohjaisilla puuväreillä luonnosvihkooni heinäkuussa 2022. Luonto on yksi tärkeistä arvoista elämässäni. Kukkiin liittyvä symbolismi on mielestäni kaunista: kukat nousevat maan

raosta ja puhkeavat kukkaan ajallaan, menevät hämärän aikaan suppuun ja levittävät taas valon tullessa kauniit terälehtensä kaikkien nähtäväksi. Jokaisella meistä on oma aikamme loistaa, ja jokainen kukka on kaunis omilla väreillään, muodoillaan ja piirteillään.

Teokseni Ensimmäinen kuolemani (2023) on kuvataiteen lukiodiplomityö. Olen tehnyt piirustuksen lyijykynällä, hiilellä ja taustan mustalla akryylimaalilla. Työn aiheena on liike. Sain inspiraation työhön musiikista: BTS:n kappaleesta Black Swan ja sen musiikkivideosta. Kappaleessa lauletaan siitä, miten taiteilija kadottaa intohimonsa taiteeseen. Kappaleessa viitataan Martha Grahamin sanoihin: “A dancer dies twice — once when they stop dancing, and this first death is the more painful.” Intohimon ja inspiraation menettäminen on taiteilijalle kuin kuoletus. Artistit kertovat kappaleessa myös tunteitaan siitä, kuinka uuvuttavaa on olla artisti. Kappaleessa musta joutsen symboloi kuoleman lisäksi ainutlaatuisuutta: artistit kehottavat kuuntelijaa olemaan rohkeasti oma itsensä ja unohtamaan pelkonsa erottua joukosta, eli olla musta joutsen. Kappale koskettaa minua niin vahvasti, että halusin luoda siitä inspiroituneena jotain omaa. Kamppailen jatkuvasti samanlaisten ajatusten ja tunteiden kanssa. Taiteilijan polku on pelottava ja epävarma, mutta siitä huolimatta jatkan sitä eteenpäin, sillä en osaisi myöskään ikinä poistua siltä.

Niilo Kemppainen

Kuvia seitsemännestä ulottuvuudesta -teossarja syntyi tarpeesta löytää uudelleen se lapsenomainen luomisen ilo, jonka jossain välissä kadotin. Olin uupunut ja minulta puuttui inspiraatio. Otin sekä itseni, että taiteeni liian vakavasti ja kaikki tekemäni tuntui turhalta, niin kuin myös taide ylipäätään tuntui turhalta. Aloin jo miettimään, että olisi pitänyt sittenkin pyrkiä arkkitehdiksi.

Yhtenä iltana huomioni kiinnittyi pöydälläni lojuvaan nippuun post-it -lappuja, tartuin kynään ja aloin aivottomasti piirtämään siihen koukeroisia viivoja. Se tuntui hyvältä. Tiesin, ettei siitä tarvinnut tulla taideteosta. Siitä ei tarvinnut tulla yhtään mitään, enkä yrittänyt nähdä vaivaa millään tavalla.

Seuraavana iltana toistin saman uudelleen. Ja sitä seuraavana. Tein sitä ainoastaan omaksi ilokseni, ja koska se auttoi rauhoittumaan ennen nukkumaanmenoa. Vasta sitten, kun niitä oli kertynyt seinälle kymmenisen kappaletta, huomasin, että nehan ovat aika mielenkiintoisia kuvina.

Kokeilin samaa tekotapaa isommalle paperille ja pikkuhiljaa opin, että voin luottaa itseeni ja vaistooni. Mitä rennommassa tilassa olen, sitä parempia teoksista usein tulee. Ja mitä vähemmän ajattelen, sitä vähemmän olen itseni ja todellisen minäni tiellä. Joskus on hyvä älyllisin ponnistuksin harjoitella piirtämisen "sääntöjä", mutta itse taidetta tehdessä analyyttinen mieli on usein vain tiellä. Samoin muusikkokin rentoutuu ja hiljentää mielensä pitkäjänteisen harjoittelun jälkeen, kun hänen on tarkoitus esiintyä, ja hän antaa itsestään virrata ulos sen, mikä hänestä luonnostaan virtaa.

Kun suuntautuu kuvataiteen polulle, voi piirtämisestä tulla tarpeettoman akateemista ja perfektionistista suorittamista, joka pidemmän päälle voi tappaa todellisen luovuuden. Itsellenikin piirtäminen alkoi pikkuhiljaa tuntumaan ainoastaan tylsältä työltä. Intuitiivinen piirtäminen sen sijaan voi auttaa palaamaan takaisin flow -tilaan, jossa luomisen ilo saa jatkuvasti aikaan intoa ja energiaa uuden luomiseen. Silloin olen rajoitta suorassa yhteydessä itseeni ja luovuuteeni.

Myöhemmin tämä intuitiivisen piirtämisen synnyttämä luova energia on laajentunut muihinkin käyttämiini tekniikoihin, ja koen taas olevani oikealla polulla. Siksi suosittelenkin kaikille luoville ihmisille säännöllistä palaamista johonkin helppoon ja lapsenomaiseen toimintaan, oli se sitten piirtämistä tai muovailuvahalla leikkimistä.

Linnea Laitinen

Opin Afrikan sarvessa asuvasta Harari-heimosta lukiessani heistä artikkelia lehdestä. Minuun teki vaikutuksen heidän kulttuurinsa sekä sopeutumisensa aavikolla asumiseen. Minusta heidän tapansa rukoilla sadetta kämmenet ylöspäin oli kaunis. Kuvat heistä värikkäissä vaatteissa vasten aavikon ja taivaan värejä saivat minut inspiroitumaan ja halusin yrittää piirtää harari-naisen rukoilemassa. Pidän lopputuloksesta ja se oli minulle kehittävä kokemus värien käytöstä.

Taustatyötä tehdessäni päätin keskittyä piirtämään yhden henkilön monen sijaan, vaikka Hararit menevätkin ryhmässä aavikolle rukoilemaan. Pidän realistisesta piirrostyylistä ja halusin haastaa itseni kuvastamaan naisen siten, että hänet voisi tunnistaa kuvasta. Otin myös mallikuvia omien kasvojeni ja käsieni eri asennoista, joita käytin apuna piirtämisessä. Lopulta päädyin piirtämään muotokuvan suoraan edestä, jotta kasvot ja vaatteet näkyisivät hyvin. Harareilla oli kasvoillaan tynni ja luottavainen ilme, mikä jäi minulle mieleen.

Yksi tavoitteistani vanhemman henkilön piirtämisessä oli kuvata sitä, kuinka ikääntyminen tuo esille ihmisen kasvoille koetun elämän. Rypyt eivät vie pois kauneutta. Haastoin itseni piirtämään iän merkkejä, sillä siitä minulla ei ollut vielä tarpeeksi kokemusta tai osaamista. Toivon myös, että kuka teoksen näkeekin, pitäisi sitä vanhenemisen arvostamisena. Pitkä elämä on saavutus, jota kaikki eivät saa. Hararit rukoilevat sateen puolesta, jotta saisivat vettä ja vesi on elämän edellytys.

Kuutti Terävä

Kesän 2022 vietin pääosin lapsuuden kodissani sängyllä maaten. Olin henkisesti huonoimmassa kunnossa kun olin ollut hyvin pitkään aikaa, enkä voinut tehdä juuri muuta. Olin palanut loppuun sarjakuvaa piirtäessä ja piirtäminen ei tuonut juuri mitään mielihyvää.

Kun kädet alkoivat kaipaamaan tekemistä ja tunteet konkreettista purkua, avasin läppärini ja avasin MS Paint ohjelman. Kyseessä on simppeleitä ilmaisohjelmaa, joka tulee valmiiksi asennettuna monissa tietokoneissa. Annoin itseni piirtää asioita, rosoisia, karkeita. Minulla oli hauskaa piirtäessä. Samalla tavoin kuin vasemmalla kädellä piirtäessä, annoin itselleni luvan tehdä taidetta, jonka ei tarvinnut olla turhan hienoa tai tarkkaa. Käytin värejä jotka eivät aina sopineet hyvin yhteen, kirjoitin suoraan töihin. Hahmojen ei tarvinnut muistuttaa mitään realistista, riitti että ne toivat tunteita esille. Piirrustuksia syntyi monia, mutta pääsarjaksi muodostui teossarja MS PAIN(t).

Teossarjasta kaikessa karkeudessaan tuli minulle hyvin tärkeä, ja MS PAINT:illa piirtäminen on minulle edelleen tärkeä keino tunteellisen, raa'an taiteen tekoon. Jokainen sarjan työ ei ole omakuva, mutta voin silti nähdä itseäni jokaisessa työssä.

Teoksissa esiintyy monenlaisia hahmoja, ihmisiä, piruja ja koiria joilla on kumisaappaat. En halua kertoa töistäni liikaa, sillä koen, että kaikki töistäni tehdyt tulkinnat ovat omalla tavallaan oikeita. Tarinaa ei ole, eivätkä kaikki hahmot välttämättä elä samassa maailmassa. Toisaalta jos haluaa, niin pappi ja Marjukka saattavat hyvinkin olla naapureita. Tärkeintä on, että työt herättävät edes jonkinlaisia tunteita ja mahdollisesti intoa piirtää taidetta niin, että on hauskaa!

Katariina Fortuna

Kaaoksen keskellä eläessämme pyrimme yksinkertaisuuteen. Ehkä juuri se sai minut rakastumaan modernistiseen arkkitehtuuriin. Tarkat geometriset muodot kontrastissa niiden värikkäiden ja sotkuisten asukkaiden kanssa luovat kuvia, jotka haluan säilyttää ja jakaa muille.

Mikä on parempi tapaa jakaa ihmisille omat ajatukset kuin kynä? Jokainen ihminen on omistanut ja käyttänyt kynää jossain elämän vaiheessa. Niin yksinkertainen ja helposti saatavilla oleva esine niin suurella potentiaalilla. Käytän töissäni sekä väri- että lyijykyniä. Värikynillä piirrän ihmisen jäljen arkkitehtuurissa ja lyijykyniä käytän korostamaan itse rakennuksen linjoja ja niiden kauneutta.

No 2

Värikäs, täynnä elämää ja persoonallisuutta oleva viisikerroksinen talo on harmaiden tornitalojen saartama. Teos kuvaa kaupunkimaiseman muutosta huonompaan suuntaan.

Asuinalueet pyritään standardoimaan yksilöllisyyden sijasta. Myös materiaalit korostavat teoksen viestiä. Etualan värikynäpiirustus on ainutlaatuinen ja käsin tehty, mikä tekee sen kopioinnin mahdottomaksi. Taka-alan tornitalot ovat puolestaan kuivaneulavedoksia, mikä mahdollistaa niiden monistamisen useita kymmeniä kertoja.

No 7

No 7 on lyijykynä- ja hiilipiirustus, mutta ennen kaikkea se on minun tapani kunnioittaa kaunista ja unohdettua modernismin helmeä. Piirustus kuvaa Kiovassa sijaitsevaa

linja-autotallia. Entinen Ukrainan julkisen liikenteen helmi on nykyään tuhansien linja-autojen hautausmaa. Omana aikanaan rakennus oli ihme - sen riippukatto oli yksi suurimmista koskaan rakennetuista.

K189.1, K189.2, K189.3, K189.4

Polyptiikki kuvaa joskus täynnä elämää olleita parvekkeita, jotka nyt seisovat hylättyinä, mutta jotka silti muistavat omien asukkaidensa jälkiä. Kuvissa on mahdollista seurata auringonvalon liikettä parvekkeilla.

Joonas Invenius

Kaikessa on taidetta ja taiteesta löytyy kaikkea.

[nuoritaidefolio.fi / joonas-kristian-invenius](https://nuoritaidefolio.fi/joonas-kristian-invenius)

Jenny Idman

Olen pienestä pitäen aina ollut kiinnostunut visuaalisesta tarinankerronnasta ja halunnut siitä itselleni ammatin. Kuvan välityksellä tunnen pääseväni toteuttamaan itseäni paremmin, kuin millään muilla keinoin. Olen aina pitänyt kuvataiteesta ja erilaiset värit ja muodot inspiroivat minua. Piirtäminen merkitsee minulle eniten rauhoittumista ja omaa aikaa. Piirränkin usein digitaalisesti joko piirtonäytölläni tai iPadilläni.

Teos "Hiirikylä" itseasiassa valmistui kokeillessani uudenlaista piirto-ohjelmaa "Mental Canvas". Ohjelma siis mahdollistaa piirtämisen moniulotteisesti. Minua kiinnostaa lastenkirjamainen kuvittaminen, joten idea pienestä kylästä keskellä metsää, jossa asuu hiiriä, kuulosti mielenkiintoiselta idealta.

Olen päässyt mukaan järjestämään taidenäyttelyitä aiemminkin. Olen ollut osana nuorten visuaalisen taiteen näyttelyä "Kuka olen, kun olen yksin" Tampereella galleria Vivissä työlläni "The Universe of Freedom". Kävin lukion ohella aiemmin Virta-opistossa, jossa pääsin tekemään monipuolisesti muun muassa tilataidetta, piirustusta, grafiikkaa, kollaaseja, maalausta ja kuvanveistoa. Aika, jonka vietin Virta-opistossa antoi elämälleni suunnan. Sain opiskelupaikan Lahden ammattikorkeakoulusta ja aloitan siis syksyllä visuaalisen viestinnän opinnot, mikä tukee unelmiani työskentelemisestä luovalla alalla.

Emmi Pellinen

Olen piirtänyt niin kauan kuin muistan. Siitä lähtien minulla on ollut piirustusvihko ja kynät joka paikassa mukana. Tämä näyttelyssä esillä oleva teospari on piirretty kuuman raudan, tulen ja ruudin avulla eli Pyrografian keinoin. Teospari koostuu kahdesta koivuvanerista. Toiseen osaan olen piirtänyt polttokolvilla ihmishahmon, omakuvani. Olen käyttänyt siinä lisäksi myös kaasuliekkiä ja ruutia.

Teoksen päällä on ollut ruudin palaessa toinen vaneri, jolloin ruudista lähtenyt liekki poltti päällimmäiseen vaneriin omat jälkensä. Tätä prosessia en itse kontrolloinut vaan tuli ikään kuin poltti tai piirsi itse kuvansa vaneriin. Kehitin tämän tekotavan opiskellessani ammattikorkeassa. Teoksen Kuvallinen idea liittyy vuoden 2020 sisältäviin epävarmoihin aikoihin, pelkoihin ja kokemuksiin ollessani koronan riskiryhmää ja sen takia eristyksissä muista ihmisistä.

Piirtäminen on merkinnyt minulle aina paljon. Se on ollut henkireikäni aika vaikean elämäni aikana. Sen avulla olen voinut tuoda ulos tunteitani, pelkojani ja kokemuksiani. Piirtäminen on siis ollut minulle tärkeä kommunikointitapa alusta asti. Piirtämiseen käytän mielelläni lyijykynää, mustetta, hiiltä ja tietysti polttokolviani. Oikeastaan melkein jokainen taideteokseni lähtee liikkeelle siitä, että piirrän sen ensin mielessäni, josta siirryn piirtämään sen lyijykynällä luonnoksena johonkin muistiin. Siitä sitten etenen kuvallisen ideani vaatimaan tekniikkaan. Teen siis myös maalausta ja grafiikkaa, nämäkään eivät ilman piirtämistä ja luonnostelua onnistuisi. Opettaessani työväenopistossa usein muistutankin oppilaitani piirtämisen tärkeydestä. Ja mikä hienointa, jokainen meistä osaa piirtää jotenkin. Näin meillä on yksi hieno keino kommunikoida toisille puhumisen, kirjoittamisen ja eleiden, sekä viittomien lisäksi.

Haluan teosteni olevan sellaisia, että ne saavat katsojan miettimään, refleктоimaan teoksen avulla omaa elämäänsä ja omia kokemuksiaan. Parasta on, jos teokseen samaistuu ja se voisi auttaa katsojaa jollain tapaa. Ammennan ideoitani myös luonnosta.

Kuvataiteilijan ammatti on ollut minun unelmani pienestä asti ja valmistuinkin kuvataiteilijaksi vuonna 2021 LAB-ammattikorkeakoulusta. Nyt teen taidetta ja tilaustöitä työhuoneellani kotonani Joutsenossa. Tämän lisäksi opetan kuvataidetta Imatran työväenopistossa lapsiryhmille.

Eemeli Katajikko

*Kivenleikkaaja halkoo pintaa ukkosen lailla.
Murtaa kiven, hahmoksi kovan ja karkean.
Erheeseen taipuvaisen.
Ihmisen.
Kuoren vielä alastoman.*

*Vaikea on erottaa.
Miten kivenleikkaaja mahdottomasta saa hahmollisen.
Elävän olennon, kelvollisen.
Pölystä luo kai ihmisen.*

*Piirtäjä olen samanluontoinen.
Murren, revin,
Valintoihin ratkaisuja kivikosta etsin,
missä tussin piirto on kivenleikkaajan viilto.*

*Valinta, päätös, jonka erheitä ei järki vielä tiedä.
Mahdoton mahdollisuus.
Tanssia sattuman merenpohjassa.
Jossa tanssija on tiedoton.
Askel hiekkaan vai someroon?
Vai kadonneeseen valtakuntaan.*

*Joten eläköön kivi viisasten.
Piirtäjien ja leikkaajien.
Lyököön mielen murut halki mahdottomuuden muurit.
Rajat.
Todellisuutta leikkaavat.*

Anniina Nummela

ENG

My dad says the easiest way to keep me occupied as a child was to give me a blank piece of paper and a selection of coloured pencils. While my brother kept my parents busy running circles around them, and my sister was in the midst of her newest vocal tantrum, a little Anniina was sitting quietly, drawing away wherever dad had set down the paper.

It did not need to be a nice blank piece of paper though; the back of a receipt, an airplane sickness bag, or even a napkin would do.

As I grew older and experienced the woes of adolescence, and the maturation into adulthood, the role drawing played in my self-expression and ability to navigate the world around me grew only stronger. Art allowed me to cope with my depression, crisis with my cultural identity, the loss of loved ones, and several other twists and turns that would have been impossible to traverse otherwise.

Window (2022) is a digital artwork reflecting the struggles of living in a post-COVID-19 economy and the burden of unemployment. The scene depicted in the drawing is from my desk at home. The desk I sat at throughout the lockdowns of the pandemic; the one I ate, worked, and spent my free time at. I became painfully familiar with the grooves on my plant pots, the glare of my computer screen, and the shapes of the rooftops visible from my window. I spent countless hours staring out, contemplating the state of the world, my well-being, and the health of my peers and loved ones.

In the winter of 2022, before the new year, a war raged in Europe, a cost-of-living crisis was afoot, and there was no work for a recent graduate of Media and Art. Even though the worst of the pandemic was behind us, the aftermath was cascading in.

During that challenging time, I turned to what I have done since childhood – I gave myself paper and pencils and started writing and sketching out what was weighing on me. From what became a formidable pile of thoughts, fears, and resolutions, I condensed it into the essay you see in the background of the final work. The words block the view from the window and isolate us from the outside world once again.

Each line and word were hand-drawn using a digital drawing pad.

[nuoritaidefolio.fi / anniina-nummela](https://nuoritaidefolio.fi/anniina-nummela)

FIN

Isäni kertoo, kun olin lapsi, helpoin tapa varmistaa, että jaksoin pysyä paikoillani oli antaa minulle paperia ja muutama värikynä. Sillä välin, kun veljeni piti vanhempani kiireisinä roikkuessaan puista ja siskoni kailotti kiukkuikkuinaan, istui pieni Anniina hiljaa omissa maailmoissaan piirustuspaperinsa äärellä.

Piirustuslupaan ei sinänsä tarvinnut olla edes paperi; myös ostokuitin kääntöpuoli, lentokoneen oksennuspussit tai jopa lautasliinat kelpasivat taiteiluun.

Kasvaessani vanhemmaksi, ja kohdatessani teini-iän haasteet, ja aikuisiän tuoman vastuun, syveni piirtämisen rooli entisestään itseilmaisussani ja kyvykkyydessäni käsitellä maailman tapahtumia. Taide on työkalu, jonka avulla olen selviytynyt masennuksesta, haasteista kulttuuri-identiteettini kanssa, läheisten kuolemasta ja muista elämänkäänteistä, joissa navigointi muutoin olisi ollut kenties mahdotonta.

Window (2022), suomeksi "Ikkuna" on digitaalinen taideteokseni, joka heijastaa kokemiamme vaikeuksia koronapandemian turmelemassa taloudessa, sekä työttömyyden taakkaa. Teoksessa näkyy yksiöni ikkuna ja sen edessä oleva työpöytä. Istuin kyseisen pöydän äärellä lähes koko pandemian ajan; söin, työskentelin ja vietin vapaa-aikaa sen ääressä. Tänä aikana kukkaruukkujen uurteet, tietokoneen näytön heijastumat ja ikkunasta näkemäni kattomaisemien muodot tulivat minulle tuskallisen tutuiksi. Tunnit venyivät tuijottaessani ikkunasta ulos, pohtiessani maailman tilaa, omaa jaksamistani, sekä läheisten hyvinvointia ja terveyttä.

Talvella 2022 ennen uutta vuotta, sota jylläsi Euroopassa, elinkustannukset kohosivat huimasti, eikä vastavalmistuneelle medianomille löytynyt töitä. Vaikka pandemia itsessään alkoi olla ohi, sen jälkimainingit vyöryivät kohti kovaa vauhtia.

Haastavan tilanteen keskellä turvauduin siihen samaan, johon olen lapsesta asti turvautunut: otin esiin paperia ja kynän, aloin kirjoittaa ja piirtää kaikesta siitä, mikä mieltäni painoi. Lopullisesta, pieneksi vuoreksi kasvaneesta paperikasasta, joka oli täynnä pelkojani ja ajatuksiani, koostin tiivistetyn esseen, jonka voit nähdä taideteoksen taustalla. Näkymä ikkunasta piiloutuu tekstin sanojen taakse, eristäen meidät ulkomaailmasta – jälleen kerran.

Teos on toteutettu käsin digitaalisen piirustusohjelman avulla.